

2001, Rakacai-víztározó, indiános tábor

A 2001-es tábor a Rakacai-víztározónál (az ország északkeleti részén) volt, és bevallom, elég nehéznek bizonyult egy emléket kiválasztani ezzel kapcsolatban. Ez a tábor ugyanis indiános keretmeséjű és kenuzással megspékelt volt (ez a két dolog pedig már önmagában sok sztoriért kiált!), és mivel közel esett az Aggteleki-cseppkőbarlanghoz, így a csapatunkból két fiú akkor nem szokványos helyszínen, az összes 400-as gyűűjében, a föld alatt tette le a cserkész fogadalmát, ill. Viktor hozott egy VW Golfot tábori autónak, amiben megtanította nekünk az általunk nagyon kedvelt, alternatív szövegű „Csigá-biga, Csigá-biga gyere ki” kezdetű dalt (és aminek valaki a tábor egy pontján elhagyta a kulcsát, amit utána vagy egy óráig villákkal kerestünk a mezőn).

A legkedvesebb emlékem mégis talán az egész táborról az, hogy együtt sátraztunk egy szlovák cserkészcsapattal, és itt ismertem meg Soletkát (ez szlovákul azt hiszem, sósat jelent, igaz, ezt azóta sem tudom, csak, hogy akkor a ropival próbálta meg elmagyarázni a becenevét, mert az sós, így mi sokáig csak Ropinak hívtuk...), akivel akkor még Schwikker Zsófi őrvezetőm fordítói készségeit kihasználva „beszélgettünk” egymással. Aztán, ahogy teltek-múltak az évek, én is megtanultam angolul, így már „normálisan” is tudtunk beszélgetni, és sosem értettem az osztálytársaim vagy bárki más utálatát a szlovákok irányába, mindenféle történelmi sérelmekre alapozva, hiszen nekem gyerekkoromtól kezdve volt egy nagyon jó szlovák barátom. Most, ezt a történetet így leírva realizáltam, hogy a barátságunk lassan 20 évvé érkezik, és az utóbbi időben évente egy rendes találkozót mindig beiktatunk vagy Budapesten vagy Pozsonyban, de tavaly pl. Pannonhalmán voltunk levendulát szedni, hiszen az kb. félútra esik a két fővárostól.

Kemény Réka tollából